

Svensk Bretonklubb
Org. nr 802414-1833
Rasklubb inom SKF

ISSN 3035-7993 (Print)
ISSN 3035-7993 (Online)

BretonBladet

Nr 2026 - 1

Ordföranden har ordet

Vi har fått ett nytt barnbarn i familjen. När vi hälsade på lillen första gången, när han bara var en vecka gammal, var det självklart väldigt mysigt. Men vad som var lite intressant var, att vår hund Kira, som har haft valpar, och nu var lite skendrätig, tyckte tydligen att lillen var hennes valp. Hon var väldigt på och skulle vara med, öronen högt hissade och skulle nosa och pussa en massa. Lilla barnets mormor, var inte så förtjust i att farmor lät hunden nosa lille pojken i ansiktet. Så långt som jag har förstått, så får vi faktiskt mycket immunförsvar från våra hundar. Så det var nog ingen större fara med pojken, att hunden fick nosa. Tvärtom! Våra hundar är härliga på många sätt!

I skrivande stund håller jag för fullt på med att planera Bretonklubbens årsmöte. Det ligger faktiskt väldigt mycket jobb nedlagt av många aktiva inom klubben, bakom alla årsmöteshandlingar. Ett stort tack till alla som har hjälpt till med planering av årsmötet!

Jag har ju varit öppen och tydligt med, att jag vill kliva av såsom ordförande och lämna min plats till förfogande efter Årsmötet. Det finns väldigt många bra medlemmar i Bretonklubben, som jag är säker på skulle bli utmärkta som ordförande! Jag är fullt och fast övertygad om, att en klubb mår bra av lite lagom rotation bland funktionärer, för att få in nya idéer. Samtidigt är det mycket viktigt att inte byta ut alla på en gång, för kontinuitetens skull.

Många har frågat mig varför jag vill sluta som ordförande. De tror att något har hänt, någon osämja eller något ditåt. Men det är absolut inte något sådant! Jag har trivts väldigt bra med att vara ordförande. Jag har haft många trevliga medlemmar runt mig i styrelsen och som funktionärer som har gett mig mycket givande kontakter. Tack vare mitt uppdrag som ordförande, har jag fått många nya härliga, underbara vänner, som jag räknar med kommer vara mina vänner livet ut.

Att jag önskar lämna min post, är för att jag anser att det är viktigt att vi alla hjälps åt att arbeta inom Bretonklubben, och att vi roterar ordförandeposten. Vi har alla våra käpphästar som vi vill genomföra. Men det är olika käpphästar. Jag har förändrat och genomfört en hel del de åren som jag varit ordförande, liksom mina föregångare har gjort. Utöver den "vanliga verksamheten" så har jag varit drivande i projekten att ta fram SKK Start (digitala anmälan & uppföljning för jaktprov), en

ny modern hemsida, organisera upp årliga webbmöten för provledare, domare, uppfödare och regionombud, genomföra 50-års jubileum mm. Men det finns väldigt mycket andra bra idéer om vad som bör förbättras och förändras inom en klubb. Nu känner jag att det är någon annans tur, att ta över stafettpinnen och göra andra förbättringar än vad jag skulle göra.

Valberedningen har ringt runt till många lämpliga kandidater, som alla har tackat NEJ. Eftersom valberedningen inte har lyckats hitta någon ny ordförande, har de övertalat mig att ställa upp som ordförande ett år till. Så om jag får fortsatt förtroende på årsmötet, sitter jag kvar ett år till på posten. Men det kommer bli mitt absolut sista år som ordförande. Så nu har Bretonklubben ett helt år på sig, att hitta en ny ordförande.

Nu ber jag er alla som läser detta, att tänka till vem DU tror skulle bli en ny bra ordförande 2027! Prata med era bretonvänner och diskutera frågan. Du själv kanske skulle tycka att det vore en intressant och trevlig uppgift? Skicka förslag på bra kandidater till valberedning@breton.se. Antingen någon du känner eller gärna dig själv! Om du har fundering över vad det innebär att vara ordförande, ta gärna kontakt med mig per mail eller telefon! ordforande@breton.se 070-678 22 83

Avslutningsvis vill jag önska er alla en skön vårvinster med många riptagningar på fjället och en Glad Påsk!

Anna Norén
Ordförande i Svensk Bretonklubb (ett år till)

Datum för vårens Jaktprov

Bretonklubben har i vanlig ordning planerat jaktprov under vårvintern.

- Klimpfjäll 27-29 mars
- Långtora 28-29 mars
- Dundret 11-12 april
- Lofsdalen 11-12 april
- Abisko 25-26 april

Planera även in Breton-SM-Skog i Björkliden, Jörn 25-27 september

Bretonträff och jaktdressyrkurs

Traditionsenligt anordnar Norrbotten Östra en bretonträff i Boden (Grangärda) lördag den 6/6 och söndag den 7/6 2026. I samband med träffen genomför vi också en jaktdressyrkurs under ledning av den mycket kunniga och uppskattade instruktören Saila Suorsa.

Detaljer angående anmälan, program, avgifter, exakta tider, boende med mera kommer att publiceras på bretonklubbens hemsida någon gång i slutet av april alternativt början av maj.

Planera in denna helg för en träff i Boden.

Av erfarenhet vet jag att det brukar bli en både trevlig och givande träff.

Bretonhälsningar
Stig-Åke "Pigge" Göransson
Regionombud Norrbotten Östra.

Apportkommitten 2026

Text och foto: Patrich Orresol

Kommittén ska verka för att inspirera medlemmar att träna apportering inom Bretonklubben och genomföra gemensamma träningar i regionerna.

Vi vill rikta ett stort tack till Birgitta Rådman som lagt in massor av gamla BretonBlad på hemsidan <https://www.breton.se>

Där finns många timmars läsning under regniga sommarkvar.

Där finns också Peter och Johannas apportträning av Almkullens Kassie i nummer 2022-1 till 2022-4 från valp till duktig apportör.

Även tidigare Apportkommitténs artiklar om apport och apportträning finns i många nummer från 2022 och framåt, så passa på att läsa på nu under lågsäsong när våra duraceller inte får springa fritt

i skog och mark. Apportträning blir ett utmärkt sätt att trötta ut hjärnan på våra alerta jakthundar.

Ni kommer under kommande nummer kunna följa min apportträning av Orresols Trixx, det blir mitt sätt att träna spontanapport där kravet kommer senare, glädje först.

Så även jag kommer att förkovra mig i tidigare artiklar i BretonBladet.

Målet är att få en duglig apportör till jaktprov men framförallt vid jakt, en fälld järpe kan vara svår att hitta efter ett snabbt skott i tät skog.

För Apportkommitten: Patrich Orresol och Björn Thunell

Årets utställningshundar

Om du är nyfiken på hur åretshundar utses, kan du läsa mer på breton.se/Statuter för Årets hund

Årets Utställnings Unghund

Eirams Haki Tri (Haki)
Ägare: Jerker Andrén

*Bretonklubben
gratulerar ägare,
uppfödare och förare
till vinsten*

Årets Utställningshund

Sulegan NG Bosse (Bosse)
Ägare: Anders Brohäll
Foto: Anders Brohäll

Årets Unghund Jakt - Eirams Candy Louisdotter

Text och foto: Marie Nylander

Candy föddes i maj 2024 i en kull om 7 valpar (3 hanar och 4 tikar). Mamma är Eirams Cajsa Cavat och pappa danske Markpr Louis.

Jag behöll den ena av de två orange/vita tikarna i kullen, Candy som idag alltså är snart 2 år. Namnet fick hon för att hon är "söt som socker".

Candy har alla egenskaper som man önskar i en stående fågelhund av rasen Breton, en stor jaktkamplust, ett mjukt temperament, mycket social och "will to please". Hon har en perfekt storlek, ca 48-49 cm i mankhöjd och ett mycket bra driv i sin aktion som gör att hon söker med stor fart och vidd.

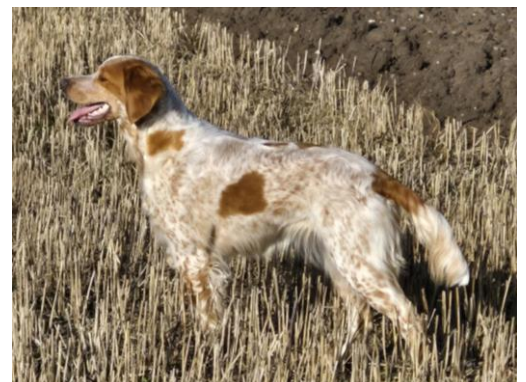
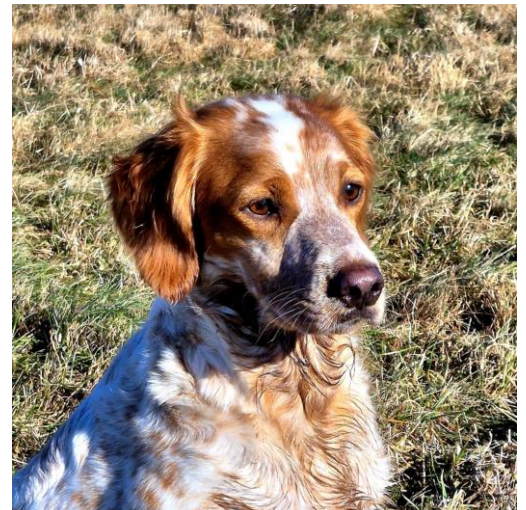
Hösten 2025 mognade hon i sitt sök och erhöll fina premieringar av flera olika mycket meriterade domare på jaktprov. Kronan på verket var på årets sista fältprov i Skåne där hon även erhölet ett hederspris (HP) i tillägg till 1'a priset i unghundsklassen.

Det ledde till utmärkelsen Årets Unghund Breton 2025. Dagen efter startades hon i öppen klass och med ett fåtal minuter kvar åkte hon ut på ett hardrev tillsammans med partner och gick miste om ett enligt domaren "klockrent 1'a pris". Förare på jaktproven har varit Helge Larsen - kärlek mellan dem uppstod direkt.

På utställning som junior har hon erhållit 3 st excellent för tre olika domare.

Vi ser fram emot jaktåret 2026 och hoppas att hon utvecklar sin potential på jakt/jaktprov och i utställningsringen.

Matte och uppfödare Marie Nylander

Årets Utställningshund - Suhlegan NG Bosse

Text: Anders Brohäll

Foto: Frida Slotte

När Bosse kom till oss var tanken att han främst skulle vara familjehund. Det visade sig dock ganska snart att han hade ett väldigt starkt jaktligt driv, något vi inte riktigt hade väntat oss. Det var också något vi behövde lära oss att förvalta, och med hjälp lyckades vi kanalisera det till den fantastiska jakthund han är idag. Tidigt som unghund tog han ett förstapris på jaktprov vid sin första start på fält, vilket för oss blev ett fint kvitto på att vi hade hittat rätt.

Vi har alltid jagat mycket med Bosse, och över honom har vi fällt alla våra fält- och skogshöns och morkulla. Han är en mycket allsidig jakthund och har visat sig vara lika kompetent på fjäll, i skog och på fält. När Bosse var knappt två år var han med i bilen när vi råkade ut för en allvarlig trafikolycka. Sedan dess har han inte riktigt varit sig lik i provsammanhang, även om han fortfarande håller samma kvalitet i jakten. Vi arbetar vidare och går fortfarande prov, med målet att han ska få de meriter vi tycker att han förtjänar som vuxen.

Bosse började ställas ut för att få de exteriöra meriter som krävdes för avel. För vår dotter Dinah, idag 12 år, blev det samtidigt ingången till Junior Handling, där unga handlers bedöms för hur de visar hund. I dag åker vi ofta på hundutställningar för att hon ska tävla, och när vi är där ställer hon ibland även Bosse.

På många sätt har Bosse öppnat fler dörrar än vi någonsin hade kunnat ana. Genom honom har jakten blivit en viktig del av vårt liv, och i dag har även hundutställningar en självklar plats i kalendern. Hundar har blivit ett starkt och gemensamt

intresse i familjen. Dinah är starkt engagerad i Svensk Hundungdom, extrajobbar på hunddagis, är med oss på jakt och prov och är på gång att ta jägarexamen. Att Bosse nu har utsetts till Årets Utställningshund är definitivt hennes förtjänst.

Mycket av det som i dag är en naturlig del av vårt liv började helt klart med Bosse. Stort tack till Øyvind Nagelhus för att fick köpa Bosse. När vi frågade vad som förväntades av oss som valpköpare var svaret enkelt - att ge Bosse ett bra hundliv. Det har även vi fått.

Anders Brohäll

Graipesvares Diva - Årets hund och för andra året i rad årets allround hund

Text och foto: Patrich Orresol

Efter att ha varit en fantastisk unghund som tog klivet till elitklass (EKL) redan 2024, fortsatte Diva med att vara en utmärkt jaktprovshund även i EKL och lyckades bli svensk jaktchampion under 2025 innan hon fyllde tre. Det är riktigt kul att träna och tävla med en hund som funkar på alla olika underlag, att hon dessutom är en jätteduktig jakthund i skogen som även hittat nycklarna för att trycka fast tjädertuppar gör att frysen är så full man vill, släpper gärna många lägen då en fågel i skogen kan jag gå på igen, men inte den i frysen.

Diva är alert, följsam och alltid redo för nya utmaningar, oavsett om det handlar om träning, lek eller jakt i skog på fjäll eller fält.

Samtidigt är hon en lojal familjemedlem som gärna söker närhet och uppskattar lugna mysiga stunder tillsammans med sina människor. Kort sagt är Graipesvares Diva en hund med både hjärta och driv, som vi nu hoppas skall föra generna vidare i de nio valparna som föddes 11/3. Fågellarna ska få passa sig från 2027 och framåt.

Vi kommer behålla en tik som ni kommer kunna följa i BretonBladet på vägen till att bli en godkänd apportör. Vilken av de fyra tikarna det blir vet vi inte ännu.

Lapinlunas Francis alias Frasse Resan från novis till fågelhundsnörd

Text: Jens Björck

När Frasse flyttade hem till oss började det gå upp för mig vad jag egentligen hade lovat uppfödaren som jag tidigare lyckats tjata till mig en valp från. För vad hade egentligen jag, en helt oerfaren valpspekulant, att erbjuda en seriös uppfödare som i urvalet har många erfarna och duktiga valpköpare att välja mellan. I min iver av att få köpa en valp hade jag uttryckt ambitioner att meritera Frasse, såväl i jaktprov som i utställningsringen. Nåväl - det var bara att ta tag i saken och åtminstone göra ett försök.

Men det hela började faktiskt redan en tid innan Frasse satte sin första tass i vårt hem.

Samtalet som betydde mer än jag då förstod

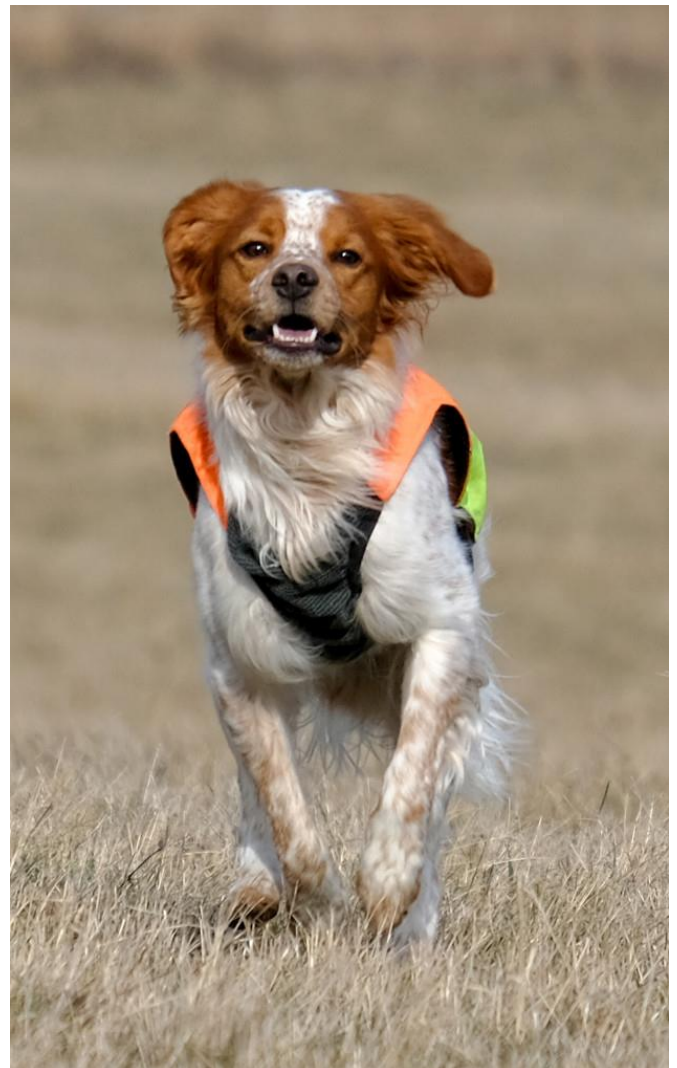
Som blivande ägare av en första fågelhund insåg jag snabbt en sak - jag hade ingen aning om var jag skulle börja någonstans. Därför tog jag kontakt med regionombudet Anders Brohäll. Det samtalet kom att bli starten på något mycket större än jag då anade, närmast att beskrivas som en mentor- och adeptrelation.

Våra första diskussioner handlade absolut inte om jaktprov eller meriter. De handlade om något betydligt svårare. Hur man lägger grunden till lydnad hos en stående fågelhund. Hur man bygger relation, förtroende och samarbete - men också hur man som förare behöver vara tydlig och konsekvent. Det är inget man talar lättvindigt om. Vid det laget hade jag hunnit fundera en hel del - hur kan man vara tydlig utan att riskera relationen? Hur kan man vara tydlig utan att bli hård? I de samtalen fick jag insikten om att en rättvis, konsekvent vägledning är en form av respekt - både för hunden och för uppgiften vi båda har. Jag ägnade mycket tid under Frasses första år med att bygga den sociala relationen till mig för att sedan låta kraven vila på den grunden.

Uppfödaren - den ständiga livlinan

Minst lika avgörande har stödet från uppfödaren varit, Anders Ylén på Lapinlunas kennel. Det har blivit många och ibland långa samtal. En engagerad uppfödare är ovärderlig. Någon som känner linjerna i aveln, någon som om man kan ställa frågor till om allt. Foder, utvecklingsfaser och om hur man tolkar signaler. Hur man lägger upp träningen och hur man avgör när man måste backa eller utmana framåt. Men det kanske bästa av allt, att relationen inte stannar vid leverans av en valp utan att man håller kontakten. Att man hälsar på om man har vägarna förbi eller att man jagar tillsammans när tillfälle ges.

Ett av de där ögonblicken jag kommer bära med mig länge var när uppfödaren Anders fick fälla ripa för Frasse. Där stod vi, högt uppe på fjället i Mittådalen. Septemberdagen övergick i kväll och den dalande solen målade himlen i djupa nyanser av orange och rött som färgade av sig på fjällsidorna. Frasse hade sin vana trogen sökt ut stort och självständigt och funnit en stor flock ripor. När vi till slut kämpat oss uppför fjällsidan och fann honom hade han lagt sig ner i fjällvidet, orörlig och helt uppslukad av sin uppgift. I säkert tio minuter hade han hållit fåglarna som låg tätt framför honom. Efter en kort avance fylldes fjället av vingar, och tre ripor fälldes mot kvällshimlen. En unghund som gjorde sitt jobb och en uppfödare som följt honom från första andetaget fick fälla. Det blev något större än bara fälld fågel. Det blev ett kvitto på ett gemensamt arbete och att cirkeln där och då slöts.

En klubb där man får vara nybörjare - och att utveckla en bra jakthund

En av de saker som slagit mig starkast är kulturen inom Bretonklubben. Det finns en prestigelöshet som är ganska ovanlig idag, åtminstone för mig som kommer från hästsporten. Erfarna förare delar generöst med sig, inte bara av kunskap, utan också med uppmuntrande ord när det inte riktigt går enligt plan. Ingen har någonsin fått mig att känna att jag och Frasse borde kunna mer. Tvärtom möts man ofta av: *"Det där har vi alla gått igenom."* För mig som började från noll har det varit helt avgörande.

Frasse började tidigt visa egenskaper som då och då fick mer erfarna personer att höja lite på ögonbrynen. Själv förstod jag knappt vad jag skulle titta efter utan var mest glad över att han är en läraaktig och trygg individ som i allmänhet verkade nöjd med livet.

Med tiden lärde jag mig se detaljerna. Hans stora jaktlust, det naturligt fina sökandet och stadgan. Samtidigt insåg jag också att talang hos hunden bara är startpunkten, och att resten är enorma mängder träning där vi lär oss och bygger erfarenheter tillsammans.

Jaktproven då? Ja de kändes länge som något för de riktigt duktiga, de färdiga hundarna. Men pepad och övertalad av regionombudet Anders upplevde jag ganska snart att proven egentligen är något annat. Man behöver inte ha en färdig hund för att kunna starta prov. Att gå prov i unghundsklass är en avelsutvärdering, men inte bara det. Det är också en utvärdering av min träning tillsammans med Frasse. Vi har gått ganska många prov och även när det inte har gått vägen i alla lägen har vi ändå fått massor med oss. Både i form av erfarenhet och i form av nya insikter om vad vi behöver stärka i träningen. När det har gått bra har det i stället blivit ett kvitto på att träningen ger resultat.

Och för Frasse har tiden i unghundsklass blivit ett fantastiskt kvitto på det. Proven har gått över förväntan bra, med flera första- och andrapriser på olika underlag. För att helt nyligen följas upp av ett förstapris på vinterfjäll i öppen klass. För oss som började från noll för två år sedan känns det faktiskt helt överkligt att helt plötsligt ha en hund som nästa gång startar jaktprov i elitklass.

Jaktprov ger struktur, mål och riktning. Man tränar mer medvetet när man vet vad som ska fungera i praktiken. Man lär sig läsa sin hund bättre. Det är svårt att utvecklas lika mycket och snabbt någon annanstans. Och på köpet blir jakten bättre.

Resan fortsätter

Idag uppskattar jag saker som jag inte visste existerade när Frasse var valp - en snygg reviering, lugnet efter uppflog eller känslan de gånger när samarbetet fungerar utan att behöva nöta ut vis-selpipan.

Men kanske är det viktigaste inte resultaten. Det är människorna, mentorn som svarar i telefon när man ringer, uppfödaren som följer varje steg. Klubben som anordnar träningar och jaktprov. De erfarna som delar med sig helt utan prestige.

I slutändan handlar livet med breton inte bara om jakt eller prov. Det handlar om gemenskap, ansvar och glädjen i att tillsammans förvalta och utveckla en fantastiskt fin ras.

Och visst är det märkligt - att man hittar sitt livs stora hobby först när man passerat 50. När karriär, förnuft och självbild redan är någorlunda kalibrerade - då dyker plötsligt Frasse upp och gör att man omvärderar allt som man förut tyckte var det allra roligaste.

Det tog alltså över femtio år innan jag hittade min stora passion. Frasse däremot - han verkade veta det redan från första dagen.

En äventyrlig jakttur

Text och foto: Stig-Åke ”Pigge” Göransson

Vi befinner oss i månadskiftet januari-februari. Jag sitter vid köksbordet i villan hemma i Boden. Smått deprimerad sneglar jag på utetermometern, -35 grader. Mina jaktkompisar bretonhunden Speedo och norrbottenspetsen Acke ligger halvsovande vid mina fötter. Så brukar de alltid göra när jag sitter vid matbordet och filosoferar över livet eller skriver på någon berättelse. Hustru Eva har plockat fram en bok som hon verkar njuta av där hon ligger och läser i vardagsrumssoffan.

Meningen var att vi, två kompisar och jag, skulle ha åkt upp till Rovavaara och min jaktkoja. Syftet var att jaga topptjäder. -35 grader och medvetandet om att vi var tvungna att lämna bilen vid vägs slut cirka en mil från min jaktkoja minst ett par dygn satte stopp för alla fortsatta planer på just den färden. Att vi dessutom skulle behöva färdas på skoter i ospårad terräng den sista milen gav inte heller särskilt inbjudande vibbar. Jag pratade med mina kompisar om den eventuella färden, ingen av dem var särskilt hågad på ett sådant äventyr. I samtalet kom frågan upp om hur det var att hålla värmen i min jaktkoja när det var riktigt kallt. Sanningsenligt upplyste jag mina vänner om att när det är -35 behöver vi nog turas om att vara eldposter. Där försvann den sista entusiasmen ur planeringen för en toppjakt. Vi skall ju också ut på skidor i kylan blev en sista kommentar.

Lite deppig kändes hela situationen. Men vad hade vi annars väntat oss. Januari månad 2026 var den kallaste i mannaminne här uppe i Norrbotten.

Där jag nu sitter börjar minnen från kalla dagar i skogen från förr att dyka upp i mitt huvud. Ett särskilt minne var när jag som pojke skulle få följa med min pappa för att med Klinga, hans hamilton stövare, jaga en jul hare. Det var kring Luciatid och kallt som rackaren. Naturligtvis började jag att frysa om fötterna. För att få blodcirkulation ner i tårna slog jag ihop de stelfrusna pjäxor jag bar. ”Tyst och stå still Klinga driver ju” kom det väsende ur pappas mun. Har efter den åthutningen aldrig riktigt gillat att jaga i stark kyla.

Efter ett tag dyker nya minnen upp i huvudet. Pappa, och jakt tillsammans med honom, var det mesta som det kretsade kring. Ett styng av saknad kändes tydligt i bröstet på mig. Alldeles särskilt tydligt framträdde den sista jaktturen med min pappa. Hustru Eva och jag hade rest upp till mina föräldrar i Malmberget. Det var höst och vi skulle stanna några dagar. Samtidigt skulle jag passa på

att ta en tur i jaktskogen tillsammans med min dåvarande jaktkompis engelska settern Ricky. Detta var på den tiden när jag inte ens reflekterat över att det fanns en stående fågelhund av rasen breton som var värd att odla kraft på som fågeljägare. Oj vilket misstag av mig och vad jag har ångrat bortslösade år utan mina bretonhundar.

Hur som helst, jag bjöd med pappa på en jakttur med Ricky. Till min stora glädje tackade han ja. Min mamma var inte lika entusiastisk. Tänk på att pappa är uppe i åren, han är ju inte särskilt tränad för att färdas i skog och mark blev hennes kommentar. Pappa däremot var eld och lågor, ”inga problem det här klarar jag” konstaterade han med ett leende på sina läppar.

Färden bar av ca 5 mil söder om Gällivare. På berget Lingonberget färdades vi på en skogsbilväg och ställde bilen på en vändplan vid ett stort hygge. Härifrån var det inte mer än ungefär 1,5 km att färdas nerför bergssluttningen i växlande tallskog och blandskog och slutligen över ett mindre myrstråk för att vara inne på området där vi hade jakt rätt.

Olyckligtvis var inte vädrets makter med oss denna dag. En fruktansvärd dimma låg som ett lock över nejden. Dimman var tidvis så tät att man inte kunde se topparna på de granar vi passerade. Jakt är jakt och i dag var det bestämt konstaterade min pappa.

Efter färden in till jaktområdet märkte jag att Pappa gärna tog de enklaste vägarna, runt vindfälla i stället för att kliva över dem. Runt mindre myrar i stället för att gå rakt över. Själv anpassade jag farten efter pappa, i mina tankar fanns att det var bra med lite lägre fart, då skulle Ricky hinna söka ut ordentligt.

Vi tog korta släpp med rejäla raster emellan. Vid en myrkant kryper Ricky in i stånd. Jag sköter hunden så skjuter du viskade jag till pappa. Efter kommando och en kort avance går en tjäder kull på 4-5 fåglar upp på vingar. Det smäller i samma sekund som jag stoppar Ricky. Jag ser genom dimman hur en tjäderhöna faller till marken. Ricky får kommando att apportera hem fågel. Först kommer han till mig med hönan men efter en liten påminnelse går hunden med fågel till pappa. Jag ser hur han överlyckligt och med massor av beröm till hunden lyfter den just skjutna hönan i luften åt mitt håll. I den stunden får jag nästan en klump i halsen, vi tre på jakt och pappa får fälla en tjäderhöna.

Nu såg jag att pappa började bli riktigt trött. Dessutom började han svära över att det började svida i ljumskarna. Då beslutade vi att dagens jakt var slut. Vi hade fått en fin upplevelse far och son, vi hade byte med oss hem, dessutom hade jag fått visa min pappa harjägaren jakt över en lojal och duktig stående fågelhundhund allt var topp just då.

När jag såg hur trött min pappa var beslutade jag att vi skall gå förbi en kallkälla jag kände till på vägen upp till bilen. Sagt och gjort, vi nådde kallkällan, snart sprakade en värmande eld och doften av nykockt kaffe retade våra näsborrar. En bit rimmat fläsk som legat i min ryggsäck under dagen kom fram. Vi satt där tre jaktkompisar, tog igen oss och laddade batterierna på nytt. Därefter var det bara sluttningen på Lingonberget kvar innan vi var uppe vid bilen.

Här begick jag mitt livs störst misstag. När vi lämnade kallkällan trodde jag att vi gick upp mot Lingonberget. Dimman tog bort alla konturer av terrängen, jag visste att vi skulle gå upp för ett berg men på något vis började vi färdas i blöt mark. Jag tog upp kompassen. I mitt huvud visade den 180 grader fel. Jag tvingade mig själv att följa kompassriktningen, ändå kom vi inte till någon bergssluttning. Det är fel på kompassen konstaterade jag helt idiotiskt. Jag tyckte jag kände varenda sten i just det här området men nu var jag tveksam. Ville inte heller oroa pappa så jag låtsades att jag visste exakt var vi var.

Allt slutade med att jag, efter timmar lyckades guida en allt tröttare pappa fram till en landsväg. Men vilken landsväg? Skulle vi gå vänster eller höger? Som en skänk från ovan ser vi lyktorna på en bil komma mot oss. Den vänliga människan stannade och frågade hur det var med oss. Han var på väg från Nattavaara mot Sarvisvaara, helt fel väg slog det mig.

Jag förklarade att vi hade vår bil på Lingonberget. Mannen tittade undrande på mig. Ni måste ha gått över Stormyran konstaterade han, det har jag aldrig hört att någon klarat tidigare.

Än i dag måste jag erkänna att jag inte kan förstå hur det gick till och i dimma dessutom, eller skall jag kanske säga tack och lov. Två mil senare har vi rundat Stormyran kört upp på Lingonberget och står vid vår bil. Vi tackade vår räddare av hela våra hjärtan och ville betala hans bensin, han bara skrattade och konstaterade "nästa gång är det ni som hjälper mig ur knipan.

Allt slutar inte här. Väl hemma i MalMBERGET möts vi av en helt tom lägenhet. Mamma och Eva är inte där. Det visade sig att mamma blivit orolig över pappa när mörkret fallit och vi inte kommit hem. Eva menade att vi kanske övernattar i skogen. Mammans oro gav till slut resultatet att två kvinnor som inte var helt säkra på var vi jagade gav sig ut i skogen med ficklampa för att söka reda på sina män.

Tack och lov har vi både GPS, mobiltelefon och förhoppningsvis ett bättre omdöme nu för tiden.

Skitjakt på Er go vänner.

Bretonhälsningar
Stig-Åke "Pigge" Göransson
Regionombud

Avs: Svensk Bretonklubb
 c/o Birgitta Rådman
 Kallsta 155
 83692 LIT

Svensk Bretonklubb

Rasklubb inom Specialklubb för Kontinentala
 Fågelhundar

E-post: ordforande@breton.se

E-post: info@breton.se

E-post: bretonbladet@breton.se

E-post: webmaster@breton.se

E-post: medlemsansvarig@breton.se

E-post: sekreterare@breton.se

E-post: kassor@breton.se

E-post: jaktprov@breton.se

Medlemsavgift	2026
Huvudmedlem (digital tidning):	500 :-
Huvudmedlem (papperstidning):	600 :-
Familjemedlem (digital tidning):	100 :-

Vill du bli medlem eller har nya kontaktuppgifter, gå in på klubbens hemsida för registrering/ändring.

Medlemsansvarig kan också bistå vid behov.

Medlemmar kan delta i klubbens olika aktiviteter mm. Det är också krav på att vara medlem i Bretonklubben (eller annan SKF-klubb) för att få starta på jaktprov.

Som medlem får du bland annat BretonBladet fyra gånger per år.

Tveka inte att kontakta någon i styrelsen eller ditt regionombud när du har något förslag eller undrar över något.

Stort Tack till våra sponsorer

